

vymáhaná pohledávka povstala z terminového obchodu a že tudíž jest zde důvod k zamítnutí návrhu na povolení exekuce podle Šu 81 čís. 4 ex. ř. Soud rekursní s ohledem na své právní stanovisko v otázce formální se rekurse povinné po stránce věcné vůbec nezabýval a neřešil otázku, zda povolení exekuce s hlediska Šu 81 čís. 4 ex. ř. jest přípustným. Bylo proto po zrušení napadeného usnesení pro nesprávnost právního názoru soudu rekursního v otázce formální uložiti soudu rekursnímu, aby o rekursu povinné strany, nehledě k zamítavému důvodu formálnímu, nyní ve věci samé rozhodl.

Čís. 5281.

Po skončení vyrovnacího řízení není závady, by se dlužník nezávázal poskytovat na pohledávku, jež podléhala účinkům vyrovnacího řízení, více, než činila vyrovnací kvóta, nebo zaplatiti celou pohledávku. Původní závazek dlužníkův trvá co do nedoplatku dále jako nežalovatelná obligace. Vyrovnáním nenastává novace pohledávky.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, Rv II 360/25.)

Žalobce zapůjčil žalovanému v prosinci 1921 20.000 Kč. O jmění žalovaného zahájeno bylo dne 20. listopadu 1922 řízení vyrovnací, vyrovnání bylo potvrzeno dne 7. března 1923 a skončeno dne 26. března 1923. Dne 22. září 1923 podepsal žalovaný prohlášení, jímž se zavázal splácti žalobci dluh, pro případ pak, že se ožení a otevře si hostinec, zavázal se žalovaný celý dluh zaplatiti. Ježto posléz uvedené skutečnosti nastaly, domáhal se žalobce zaplacení 20.000 Kč. O b a n i ž š í soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatel má za to, že úmluva z 22. září 1923 příčí se předpisu Šu 879 obč. zák. a jest proto neplatná a právně bezúčinná, neboť prý není než slibem, který dal žalovaný žalobci ohledně zaplacení celého dluhu v době, kdy vyrovnací řízení trvalo; takový slib jest prý však v rozporu se zákazem vyrovnacího řádu (§ 50) o zvláštních výhodách a je proto jak tento slib, tak i dodatečná smlouva v jeho smyslu neplatná, a slibem tím nemohla býti ani naturální obligace založena. Žalobce nemůže prý žádati více, než vyrovnací kvotu. S tímto názorem nelze souhlasiti. Podle Šu 53 vyr. ř. zbavuje soudně potvrzené vyrovnání dlužníka pouze povinnosti zaplatiti věřitelům více než vyrovnací kvotu, čímž však původní závazek zůstává nedotčeným, třeba by věřitel nemohl z něho — mimo případ Šu 57 vyr. ř. — pořadem práva uplatňovati nároky. Závazek ten, jak správně uvádí soud první stolice, trvá jako obligace naturální a není závady, by závazek tento dodatečně po vyrovnání nemohl býti dlužníkem uznán v celé původní výši. Právem proto odsoudil první soud žalovaného podle žalobní prosby a uložil mu také za povinnost nahraditi žalobci útraty sporu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní názory, kterými se řídil odvolací soud, řeše sporné otázky, jsou správné. Po skončení vyrovnacího řízení není po zákonu závady, by se dlužník nezávázal poskytnouti na pohledávku, jež podléhala účin-

kům vyrovnacího řízení, více než činila vyrovnací kvota nebo zaplatiti celou pohledávku (§ 47 vyr. ř.). Původní závazek dlužníkův trvá dále jako nežalovatelná obligace, protože následkem účinků vyrovnání (§ 53 vyr. ř.) nemůže býti zbytek pohledávky nad kvotu věřitelem vymáhán. To plyne z ustanovení §§ 57 a 58 vyr. ř. Vždyť vyrovnáním nenastává novace pohledávky. Není proto dodatečný závazek dlužníkův takové povahy, že by žalovaný mohl se dovolávati předpisu Šu 879 obč. zák. na podporu tvrzení, že jest proti dobrým mravům. Ježto pak byly zjištěny okolnosti, z nichž ve smyslu ujednání dlužno na to usuzovati, že nastal případ splatnosti celého dluhu, nelze než dovolání uznati za bezdůvodné.

Čís. 5282.

Zákon o silostrojích ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Ručení při provozu automobilů jest jednak ručením za výsledek (§§ 1, 2, 3 poslední odstavec zák.), jednak ručením za prokázané zavinění (§§ 3, 4, 5 zák.).

Řidič nemůže se odvolávati na vyvíňovací důvod Šu 2, dal-li znamení na větší vzdálenost před naproti jedoucím nákladním vozem, nedal však dalšího znamení, ač podle místních poměrů nebylo vyloučeno, že mohou za nákladním vozem jíti chodci.

(Rozh. ze dne 17. září 1925, Rv I 949/25.)

Nákladní automobil žalovaného družstva jel po hlavní ulici v L. Řidič, vida proti sobě jeti povoz, dal ve vzdálenosti asi 200—300 kroků znamení houkačkou, načež se provoz správně vyhnul. Za povozem šel nedospělý žalobce (v době úrazu 3½letý), vběhl automobilu do cesty, byl jím přejet a těžce poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud prvního stádu důvodem po právu. Důvody: Jest nesporno, že na nákladním automobilu nebylo připevněno úřední osvědčení, že automobil nemůže překročiti rychlost 25 km za hodinu. Ustanovení Šu 5 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. nepřichází vůbec v úvahu. Úraz dlužno tudíž právně posuzovati podle §§ 1 a 2 zákona o ručení za škody, způsobené jízdou automobily. Procesní soud má za to, že zjištěnými skutečnostmi strana žalovaná dokázala, že řidič zachoval veškeré předpisy a opatrnosti, za daných okolností nutné, a že přes to nemohl zameziti úraz (§ 2 zákona). Neboť jest zjištěno, že nezl. žalobce nehrál a neskotačil snad s jinými dětmi na silnici, když úraz se mu přihodil. Kdyby tak bylo bývalo, mohlo by se ovšem žádati na řidiči, by rychlost zmínil na 6 km za hodinu. Řidič však děti před sebou na silnici neviděl. Neměl též příčiny dávati bezprostředně před nákladním povozem, který se správně úhýbal, výstražná znamení. Děti mezi 3—4 roky nemají ještě dostatečného rozumu, by postřehly nebezpečí příjíždějícího auta. Vběhne-li dítě takové, kterého řidič auta vůbec neviděl a viděti nemohl, náhle do dráhy jedoucího auta, jest to neštěstí, z kteréhož ani řidič ani vlastník automobilu není práv. Řidič automobilu takové nehody zameziti nemůže. Přípisem městského úřadu v L. jest